

У моєму селі, древньому гордому, Висоцьку є нестримна, бурхлива річка Горинь, її прозорі сильні води впиваються в зелений берег, зробивши там великий обрив.

Усі мешканці знають про неї, але лише я відкрию вам великий секрет... Проте, маю умову: мені зовсім не хочеться, щоб це прийняли за вигадку, ба більше за маячню, тому, коли читець людина «чужа», цілковито й непоправно доросла, без пустотливих вогників, тобто та, яка «із племені, що не знає Йосипа», прошу не продовжувати далі, адже Ви не зрозумієте і не збагнете ту таємницю, яку хочу передати, а це доволі - таки серйозно.

Шість років тому я з дідусем вперше пішла поплавати до річки, точніше похлюпатись, бо плавати я ще не вміла, у мого старшого тата були на це великі плани, він постановив собі навчити мене. Саме тоді все і почалося... я й не підозрювала, хоч і вірила в таке, що це станеться саме зі мною...

Зайшовши в річку, здалося, що вона підкоряється мені, зовсім як жива. Бризкаючи водою, помітила, що краплинки завмирають, зупиняються в повітрі, а хвилі від помаху руки плывуть саме до назначеного місця. Я не приділила цьому ніякого важливого значення і швидко забула.

Але уже через кілька днів, одного темного грозового вечора відчула, що хтось пильно дивиться на мене, повернувши голову, помітила лише білий невловимий помах - це відчуття прийшло знову через кілька десятків хвилин. Я точно знала, що хтось стежить, проте нікого не було. Воно охоплювало мене впродовж багатьох вечорів, усі вони, як один, були чорні, ніби Ніч використала всі свої, заховані на крайній випадок, фарби... Наступного тижня ми знову пішли до річки, цього разу нічого дивного не трапилось.

Настав пізній вечір. Час спати. Закутавшись під ковдру (я завжди спала під ковдрою не зважаючи зима то чи літо)... заснула, принаймні так мені здалося, тому що уже через кілька хвилин чітко почула, що хтось у відчиненому вікні промовляє моє ім'я. Спочатку пошепки, потім трішки голосніше: «Маріє, Ма-рі-і-і-є». Не відчувши зовсім ніякого страху чи навіть здивування, впевнено покрокувала на поклик невідомого. По той бік нікого не виявилось. Моє вікно виходить прямо до парку, тож подумала, що може там хтось, проте помилилася. Власника голосу, що кликав мене не було, та раптом : «Я т-у-у-ут». Перевела погляд на підвіконня. А там... сиділа людина, жук, метелик - все в одній особі, маленьке, крихітне створіння, і як йому може належати такий голос? Немов сотні солов'їв, мільйони дзвіночків, десятки найчистіших потічків злилися воєдино... «Я – Нік, - весело, невимушено мовив мій новий друг. - Ходімо зі мною, щось покажу. *Тобі можна»*

Цей голос... Він причарував відразу, добродушний, пустотливий, такий *живий*. Я пішла, навіть не роздумуючи.

Дорогою Нік розповів, що бачив мене з дідусем, що сподобалась йому, що пройшла випробування (повірила й помітила краплинки, які застигали в повітрі), що довго вмовляв друзів розповісти про них, стежив за мною кілька вечорів, щоб упевнитись в тому, чи підходжу. Іти було далеченько, тож дорогою встигла прикипіти до щирості нового знайомого. Зізнатись, я не зовсім усвідомлювала того, що трапилося, я поняття не мала про цих його «друзів». Проте Нік... Нік мені подобався, він був *справжнім*, йому хотілося звірити всі таємниці, саме цього й не вистачає у нашому світі. Лише лічені на Землі вміють *чути*, а не слухати, *помічати*, а не бачити і з ними душа оголюється, стає так легко й просто, ці люди не забирають нічого, натомість дають спокій та затишок. Отак і було з моїм Другом. Було...

А тим часом, ми прийшли... Річка, як річка, уже було подумалось, а чи все це мені не привиділось? Але:

- Ге-е-ге-ге-е-ей,- мільйонами дзвіночків заговорив Нік. - Я прийшов, вона тут. Вилазьте уже, час весели-и-и-тися!!

Нічого...Нікого... Та раптом... щось вигулькнуло прямо з-під мого взуття, потім справа, потім з води, потім впало з неба, потім десятки таких вийшли з-за кущів... Вони були всюди: на плечі, біля ніг, на волоссі - маленькі, схожі на Ніка істоти, ті «друзі», про яких він розповідав. Кожен мав свій неповторний дивовижний голос, кожен співав і лоскотав мене. Аж раптом всі замовкли і стали рівно. Я помітила, що один караскається прямо до мого носа, кумедно вмощуючись. Це був поважний, трошки пухкенький, офіційний, діловий дідок. (Ох, як добре, що я не назвала цього милого, простодушного старенького дідком у голос, а то образився б, стер би мені пам'ять і я ніколи не мала б такої пригоди...Хоча, можливо, так було б на краще...). Виявляється, він найголовніший, хтось на кшталт наших президентів чи королів. Хоча ні. Мої друзі ніколи не поділялися. Вони всі рівні й дружні. Чого до речі теж дуже не вистачає людям. Точніше сказати він, був наймудрішим і завжди мав заключне слово.

Радей, так його звали, спитав чи вірю я в чари.

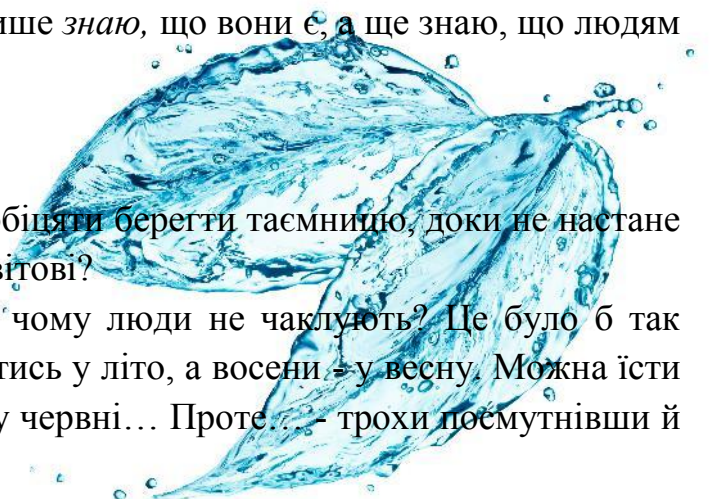
- Ні, - палко й легко відповіла,- я лише *знаю*, що вони є, а ще знаю, що людям їх ніколи не досягнути.

- Добре, та чи знаєш чому?

- Хм... Не знаю.

- А чи хочеш знати? Чи можеш пообіцяти берегти таємницю, доки не настане час і ми не дозволимо повідати її світові?

- Можу!! Хочу, дуже хочу. Чому, чому люди не чаклюють? Це було б так неймовірно, зимою можна перенестись у літо, а восени - у весну. Можна їсти полуницю в грудні, а мандарини - у червні... Проте... - трохи посмутнівши й

притихши, сказала , - тоді не буде радості очікування. А це ж найприємніше. Коли ти всім серцем готуєшся до чогось, ще за багато днів налаштовуєш себе, коли ти так прагнеш і хочеш, а потім воно стається... Але все ж мені цікаво, чому? Я берегтиму таємницю й нікому не розповім без дозволу, обіцяю.

- Ти права, жити вам, людям, було б тоді не цікаво. Але багато років тому, дуже-дуже багато, магія й вони були поруч, і ми жили з вами, завжди допомагали один одному, сміялися й раділи, а найприємніше – це вечір. Ми не вміємо створювати те, що ви звете музикою, проте маємо хороший голос. Люди й наші предки кожного вечора під зоряним небом влаштовували гучний концерт, вони грали, ми співали. Хтось на зорі дивився, хтось закохувався, хтось просто жив. Та всі були щасливі... Але у представників вашого світу є один страхітливий порок – для них завжди всього мало, отримують щось, покориються й хочуть більшого, більшого й більшого. І от настав час, коли людям стало недостатньо й нашої дружби, схотіли захопити усю магію й правити цим світом. Вони переслідували й знищували тих, хто ставав їм у заваді. Коли ти виростеш, теж, мабуть, станеш такою. Більшість стають такими. Так от, з того часу ми віддалилися від людей, згодом, перемогли їх, вони полишили свої наміри про магію, переселилися, збудували собі інший світ і вже через десять поколінь ніхто й не знав про нас. Проте, ми не можемо, ми ображені й ніколи більше не покажемося людям, але не можемо жити без них, без їх сміху й музики, без їх великих очей, які так захоплено дивляться на зорі та від виняткової ширості, яку й перейняли від них. Зараз майже всі ви стали іншими...

- Пробачте, - видушено мовила я, тоді у мою голову не прийшло зовсім ніяких слів, крім цього «пробачте» . Та що воно може змінити?

-Нічого. Але пообіцяй нам стати друзями. Смійся й радій, розповідай і *живи!*

- Обіцяю!

- Е-е-ей, Горине, а ти чого мовчиш? Як думаєш, підходить вона нам?

... Це диво. Виявляється моя рідна річечка, річка, яка тече тут уже сотні років, насправді жива, я знала це, але не підозрювала, що колись побачу таке на власні очі. «Так, можна», - сказала вона юним дівочим голосом.

Відтоді, я щодня приходила туди, сміялася, раділа плавала. Це був найкращий час мого життя. Нік, він частенько зазірав вечорами, сідав біля вуха, коли я з головою вкривалась ковдрою, розповідав про все на світі. Він говорив, говорив, говорив, а мені було так добре й затишно.

Мій дідусь, який постановив собі навчити онуку плавати, не встигав дивуватися й радіти успіхам. І уже через місяць я стала його гордістю, адже - навчилася! А мені інколи так тяжко було втамовувати сміх, коли річка підхоплювала своїми ніжними руками й тримала мене, коли поруч літав Нік

і підбадьорював. Я, бувало, забувала й кидала до нього кілька слів, а потім ловила спантеличений погляд діда. «Що ти говориш?». «Нічого, дідусю, нічого», - посміюючись, відповідала я.

Все було добре. Рік за роком більше й більше дізнавалася про чарівний світ, що існує біля моєї річки. Та раптом я все частіше почала помічати зажурені й мовчазні обличчя моїх друзів. Все менше співали ми під зорями, а річка рідше підтримувала мене довгими ніжними руками. Навіть Нік змінився, вечорами ловила його задуманий погляд, хоч він і намагався це приховати, й коли зустрічався з моїми очима, знову ставав собою: веселим та життєрадісним. Якось неспокійно стало мені...

Через кілька днів, коли я знову прийшла до річки, та не побачила нікого.. Ніхто не вибіг мені на зустріч. Ніхто не гукнув: «Це вона, виходьте». Було зовсім пусто...порожньо... Саме в ту мить, зрозуміла наскільки дорогими стали вони для мене за цей час, адже були всім, а перш за все, дверима в інший світ, без заздрості й ницості, лицемірства й підступності. Я забігла у воду, та нічого не змінилося, вона не ожила, а повернувшись, побачила Ніка. На очах у нього виступали сльози:

- Ти виросла, Марійко, нам не можна більше бачитися... Нікому, навіть річці. Дорослі – інші, лише лічені з них стають *живими*, решта - *нормальними*. Їх цікавлять цифри й влада, їм мало й мало... вони забувають про щирість, носять маски й обрамлюються в фальшиву оболонку... Як шкода - я більше не почую твого сміху й не розповім ще одну історію. Я, може, й бачитиму тебе, але не зможу заговорити... Мені не вистачатиме твоєї дружби.

Розкажи про нас. Радей дозволив, він впевнений, що більшість не повірить, а якщо й знайдеться хтось єдиний, *справжній*, то доля зведе його з нами. Ти скоро забудеш нас і все що трапилося. Прощай...

Але я не забула, й ніколи не забуду. І зараз темними вечорами відчуваю на собі чийсь прискіпливий, дуже знайомий погляд. А голос... Він щовечора лунає у моїй голові... Немов сотні солов'їв, мільйони дзвіночків, десятки найчистіших потічків злилися воедино...

У К Р А Ї Н А
ВИСОЦЬКА СІЛЬСЬКА РАДА
ВИСОЦЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІІ СТУПЕНІВ
34111 Рівненська обл., Дубровицький р-н, с. Висоцьк, вул. Містечкова, 2, тел. 3-01-30 e-mail: visock_osvita@ukr.net

ЗАЯВКА
НА УЧАСТЬ У ВСЕУКРАЇНСЬКОМУ КОНКУРСІ
«Мій голос я віддаю на захист природи»

Довідка про автора:

Прізвище: ОПАНАСИК

Ім'я: МАРІЯ

По батькові: СЕРГІЇВНА

Школа, клас: ВИСОЦЬКА ЗОШ І-ІІІ ст., 9 клас

Місце роботи, посада: УЧЕНИЦЯ

Номінація: Конкурс оповідань на тему «Вода у моєму житті»

Назва роботи: ТАЄМНИЙ СВІТ МОЄЇ РІЧКИ

Поштова адреса: 34111, Рівненська обл., Дубровицький р-н.,
с. Висоцьк, вул. Містечкова, 2

Телефон: (керівника учасниці Махно Марії Федорівни) 0983022253

Дата _____

Підпис _____

Мій голос я віддаю на захист природи

Оповідання-казка:

«ТАЄМНИЙ СВІТ РІЧКИ ГОРИНЬ»

Робота ОПАНАСИК МАРІЇ